

Vážení zákazníci,

dovolujeme si Vás upozornit, že na tuto ukázkou knihy se vztahují autorská práva, tzv. copyright.

To znamená, že ukáзка má sloužit výhradně pro osobní potřebu potenciálního kupujícího (aby čtenář viděl, jakým způsobem je titul zpracován a mohl se také podle tohoto, jako jednoho z parametrů, rozhodnout, zda titul koupí či ne).

Z toho vyplývá, že není dovoleno tuto ukázkou jakýmkoliv způsobem dále šířit, veřejně či neveřejně např. umístováním na datová média, na jiné internetové stránky (ani prostřednictvím odkazů) apod.

redakce nakladatelství BEN – technická literatura
redakce@ben.cz

1.

**JAK TO VŠECHNO
ZAČALO**

Píše se rok 2000, je 14. února. Dnešní den je zasvěcen patronovi všech zamilovaných, sv. Valentýnovi. Ještě nedávno byl tento svátek v našich končinách neznámý, ale v posledních letech všudypřítomná reklama v podobě červených srdcí ze všech stran na nás vyskakující nás nutí, abychom i my se přidali k celosvětovému davovému šílenství.

Jak já tyhle davové akce nesnáším! Nesnáším jakékoli módní diktáty a je mi jedno, jestli lidé šílí kvůli nové hvězdě pop music nebo novému filmu či hudebnímu hitu, nebo kvůli novému svátku, a to jen proto, že je to zrovna „in“. Odjakživa jsem si ráda o všem rozhodovala sama. O tom, co si na sebe obléknu, na co se podívám, co si poslechnu, komu dám své sympatie a komu zase ne. Mám přece svůj vlastní názor a nikdo mi nebude diktovat, co mám nebo nemám dělat!

Jsem citlivá až přecitlivělá na jakýkoli nátlak a usměrňování. Možná je tomu tak proto, že jsem odmala měla ze strany rodičů absolutní volnost. Ne že by oni byli tak benevolentní, táta by asi rád vládl těžkou rukou autority, ale okolnosti byly takové, že jsem si ho jako dítě moc neužila, a později už bylo na jakékoli ohýbání dosud volně rostlého stromku pozdě.

Ale co bylo bylo, dneska jsem už dospělá a vdaná. Mám toho nejlepšího a nejúžasnějšího chlapa na světě. Každá ženská v širokém okolí mi ho závidí. Na jednu stranu se poněkud dmu pýchou, že někoho tak úžasného „vlastním“ jen sama pro sebe, na stranu druhou jsem ale v neustálém střehu, aby mi ho snad nějaká jiná neodloudila.

Našeho krásného a šťastného manželství si náležitě považuji. Řekla bych, že stejně jako víno věkem vyzrává, stejné je to i s naším vztahem. Jasně, že ne vždy je pohoda. Už máme za ta léta leccos za sebou, ale pořád je to krásný a vyvážený vztah... No, abych řekla pravdu, v posledních letech, hlavně měsících to není takové, jako tomu bývalo před lety. Manžel se vrhnul na podnikání a převážnou většinu času tráví v práci. A když už je doma, dlouho do noci vysedává u počítače.

Nelíbí se mi to a snažím se mu domluvit, jenže veškeré moje snahy vycházejí naprázdno. Skoro jako bychom každý mluvil jiným jazykem, a proto nejsme schopni se domluvit. Ovšem tenhle pocit mám jen někdy. Mám ho stále ráda a jsem přesvědčená, že on mě má rád taky. Jen kdyby byl víc doma!

Zrovna včera. Přišel domů až někdy po jedenácté, okamžitě zasedl k počítači a dělal na něm dlouho do noci. Ani nevím, kdy si šel lehnout.

A teď odpoledne si k němu pro změnu sedám já. Kliknu na hlavní nabídku a vzápětí se přede mnou rozbalí seznam naposledy otevřených dokumentů. Pohledem je přelétávám a hledám ten svůj.

Vtom mě do očí udeří název jednoho –
K sv. Valentýnovi mé lásce.

Zalapám po dechu. Co to má znamenat? Jak se sem dostal?

Chci soubor otevřít, jenže cesta k němu není nalezena. Byl totiž smazán.

Snažím se z počítače vydolovat bližší informace, ale krom toho, že se jedná o přání stažené z Internetu, nic dalšího už nezjistím.

Naprosto paralyzovaná a s očima přilepenýma k monitoru tu sedím a ona děsivá slova si čtu stále dokola. Nejsem schopná rozumně uvažovat. V hlavě se mi vyrojilo snad tisíc všech možných i nemožných otázek a stejné množství různých vysvětlení.

Po nějaké době se přece jenom uklidním. Až manžel večer přijde domů, prostě se ho na to zeptám a on mi určitě všechno uspokojivě vysvětlí.

O několik hodin později už vím, na čem jsem. Manžel nejen, že mě neuklidnil, naopak přiznal pravdu. Miluje jinou ženskou. Ovšem jakékoli další podrobnosti si nechává pro sebe.

Moje iluze šťastného manželství tak splaskla jako mýdlová bublina.

Diskutujeme spolu dlouho do noci, je to pro oba náročné. Zdá se, že manželovi není lehké u srdce, ovšem proti tomu, co prožívám já, to jeho musí být pouhý odvar.

Nakonec naši noční debatu zakončujeme závěrem – dopřejeme si čas a necháme všemu volný průběh. A ono se ukáže.

* * *

V následujících dnech, týdnech podléhám naději, že manžel nový vztah ukončí, dál budeme žít šťastně jako doposud a pokud možno až do smrti (alespoň tohle bych si přála já). Vše tomu nasvědčuje – manžel chodí domů podstatně dřív, normálně spolu komunikujeme, vše se jeví být naprosto v pořádku.

Ovšem to je jenom vnější pohled. V mém nitru probíhají hotové emoční uragány a manžel, soudě podle jeho strhaného obličeje, na tom zřejmě nebude o mnoho líp.

Nevím, na co myslí on, ale já se snažím samu sebe uklidnit – však ono to dobře dopadne!

Nedopadlo. Jednoho dne mě manžel seznamuje s tvrdou realitou. Říká mi, že odchází a to k té druhé.

V tomto okamžiku poznávám co znamená úsloví: „Zbořil se mu život jako hromádka karet“. Přesně takhle se teď cítím. Zalévají mě hluboké pocity zoufalství, beznaděje a bolesti.

Abych se od všeho toho zraňujícího alespoň trochu ochránila, uzavírám se do jakési bubliny a místo normálního života jen přežívám.

Všechno, co je zapotřebí udělat, vykonávám naprosto automaticky jako naprogramovaný robot. Nejsem schopna uvažování, rozhodování, nejsem schopna ani jakýchkoli citů. Jsem prostě jenom robot.

Copak doma, tam není problém, horší je to v zaměstnání. Mám zodpovědnou práci, při níž je zapotřebí maximálního nasazení a hlavně koncentrace. Ani jednoho však v této chvíli nejsem schopna. Prosím proto kolegyně o jistou dávku pochopení a tolerance s odůvodněním, že procházím manželskou krizí. Jakékoli další informace si nechávám pro sebe.

Situace, kterou teď prožívám, je natolik bolestivá a problémy, které se na mě ze všech stran valí, jsou tak hrůzu nahánějící, že ve mně postupně uzrává

rozhodnutí zabít se. Je mi jedno, jaký to bude mít dopad na ostatní členy rodiny. V téhle chvíli mi nezáleží na nikom a na ničem. Chci jediné – uniknout bolesti a problémům, které mě dostávají a nahánějí mi strach.

Když už si se životem opravdu nevím rady, napadne mě zavolat Mílu.

A kdo je Míla?

Míla je terapeutka, zabývající se krom jiného i regresní terapií. Poznala jsem ji před několika měsíci. Bylo to v době, kdy mi umírala máma a já se s tím nedokázala vyrovnat. Tehdy jsem poprvé absolvovala regresi, noření se do minulosti. A tehdy jsem se také poprvé setkala s pojmy jako jsou reinkarnace, minulé životy, karma apod.

Pamatuji si, jak se tenkrát ve mně všechno vzepřelo. Tohle teda ne! Přece si nenechám namluvit takovéhle nesmysly!

Nicméně nyní, ve chvíli největšího zoufalství, náhle si vzpomenu právě na ni.

Aniž bych nad tím přemýšlela, zvedám telefonní sluchátko a volám ji.

Míla je překvapená. A je ještě překvapenější, když jí začnu brečet do telefonu a prosím o setkání.

K mému zděšení ale mám přijít až příští týden.

* * *

Následující dny jsou pro mě strašné. Tak dalece strašné, že moje rozhodnutí zabít se ve mně sílí čím dál víc.

V okamžiku, kdy se s Mílou setkávám, jsem už

stoprocentně rozhodnutá. Ano, sice jsem přišla, ale stejně se zabiju! Nikdo a nic mě od mého záměru neodvrátí!

Míla mě pozve dál, nabídne mi šálek čaje a vyzve mě, abych jí o všem pověděla. To základní sice ví, ale nezná další okolnosti, které mě tak dalece drtí, až mě dohánějí k myšlence sáhnout si na život.

Postupně tedy ze sebe vysypu všechno. Nejen to, že mě opouští manžel, ale desítky dalších problémů, které s jeho odchodem souvisejí, a které nejsem s to vyřešit, natož je zvládnout.

Míla moc překvapená není. Prý něco podobného se dalo očekávat.

Vytřeštím na ni oči. Co a hlavně proč se dalo očekávat?

Její předpoklad vychází z faktu, že jsem loni z hlediska numerologie vstoupila do devítiletého cyklu jedničky a tím pádem i do osobní roční vibrace jedničky. Tudíž mám jedničku v jedničce. Proto už loni, jak jsem u ní řešila smrt mojí mámy, tušila, že touto ztrátou nic nekončí, nýbrž bude ještě nějaké pokračování.

Jsem naprosto šokovaná. Jaká numerologie? Jaký cyklus? Jaké vibrace? Jaká jednička v jedničce?

V duchu si ťukám na čelo a podezírám Mílu, jestli se snad nezbláznila. Co mi to tu chce namluvit? Nedělá si snad ze mě legraci?

Míla mě v hrubých rysech seznamuje, co numerologie obnáší a co všechno se dá z data narození vyčíst a odvodit.

Nevěřicně krouším hlavou. Nejen karma, minulé životy, reinkarnace, ale teď ještě nějaká numerologie?! To už je na mě moc!

Vzápětí se mezi námi rozproudí bouřlivá diskuse, po diskusi následuje regrese. Jenže regrese mi moc nepomáhá. Navíc mám ohromný problém. Absolutně nevěřím ničemu, co se během ní odvinulo. Veškeré prožitky zahazuji se slovy, že jsem si vše „jenom“ vymyslela. Tohle přece nemůže být pravda!

Dojde na další vysvětlování. Nyní se dozvídám, že smrtí náš život nekončí, ale pokračuje dál. Jen na jiné úrovni. A z tohoto faktu se odvíjí mnohé další. V tuto chvíli je pro mě nejdůležitější informace, že sebevraždou si prý člověk nepomůže, naopak si ublíží.

Vše, co mi tu Míla povídá, odmítám jako něco pro mě absolutně nepřijatelného. Pře se s ní o každé slovíčko, o každou informaci. Vznáším další a další námitky. Dohadujeme se spolu několik hodin.

S ohledem na to, jak celá naše diskuse probíhala, je naprosto nepochopitelné, že od ní nakonec odcházím s rozhodnutím, že se nezabiji, ale pokusím se se vším tím trápením nějak vypořádat.

Při loučení se Míla zmiňuje o jakémisi semináři Modrá Alfa. Prý by mi mohl pomoci.

Nechápu. Co to je? Není to nějaká nalejvárna? Nebo snad sekta? Abych někomu nenaletěla!

Míla mě uklidňuje. Nemám se prý čeho bát. Na semináři se dozvím potřebné informace a navíc v pro mě přijatelné formě. Určitě mi pomůže. A pokud se mi tam nebude něco líbit, kdykoli mohu odejít.

Ještě si nechám vysvětlit kdy a kde se seminář koná, jak se na něj mohu objednat a jdu domů.

* * *

Uplynulo pár dní. Dnes jdu na seminář. Jde se mnou i dcera. Jsem ve zvláštním pnutí. Vůbec

nevím, do čeho jdu, co se tam bude dít, jací lidé tam budou. Nevím nic. Na ničem takovém jsem v životě nebyla. Ze všeho nejvíc se bojím, aby se tam ode mě snad něco nechtělo. To bych rovnou utekla!

Zbytečné byly moje obavy. Víkend proběhl v pohodě, seminář taky. Nejen, že jsem jej přežila, ale dozvěděla jsem se na něm plno nového, zajímavého.

Nikdy bych nevěřila, že mě takovéhle věci osloví. Ale jistě tomu tak bylo proto, že seminář vedl Petr Velechovský.

Míla měla pravdu. V jeho podání všechny ty nové, pro mě naprosto šokující informace, byly přijatelné. Určitě přijatelnější, než kdybych se o nich dozvěděla od někoho jiného.

A je tu ještě jeden důvod, proč mě seminář oslovil. Je totiž jak informativní, tak i prožitkový. Nejdřív nám bylo vysvětleno, jakým způsobem se lze dostat do tzv. alfa hladin a hned nato jsme si sami mohli vyzkoušet co alfa hladina obnáší, k čemu všemu ji můžeme využít a jak v ní pracovat. Teoretická část byla vždy vzápětí vystřídána tou praktickou.

Ne, že bych všemu věřila, ale přece jen mi přišlo, že na tom něco musí být.

* * *

Následující dny jsou pro mě zatěžkávací zkouškou. Odstěhoval se manžel a krátce nato i dcera. A já zůstávám úplně sama. Sama v celém náhle tak prázdném bytě. Sama doma, sama

o víkendech na chatě. Těžko říct, co je pro mě horší. Bolestné vzpomínky na mě útočí tam i tam a hlavně pořád.

V rámci možností se snažím aplikovat to, co jsem se dozvěděla na semináři. Například vstup do alfa hladiny. Té hladiny, v níž se zpomalí mozkové frekvence a tudíž se zklidní tok našich myšlenek.

V mém případě je to obzvlášť zapotřebí. Od chvíle, co jsem sama, v hlavě mi neustále rotuje stále to samé, hlavně pak otázky:

- Proč se to stalo zrovna mně?
- Proč si manžel našel jinou ženskou?
- V čem je ona lepší než já?
- Proč se mi nikdy ani slovem nezmínil, že mu na mně něco vadí?
- A vadilo mu vůbec něco nebo jsem se mu jenom okoukala?
- Proč to muselo dojít až sem?

S pomocí nově naučených technik se mi přece jen občas podaří ten neustálý kolotoč myšlenek zastavit.

A nejen to. Stále častěji se zamýšlím nad tím, co nám na semináři bylo řečeno – vše to nové o životě a o smrti, o minulých životech a reinkarnacích, ale také o podvědomí, myšlenkách, energiích a o spoustě dalšího.

Jsem těmi novými informacemi tak zaskočena, že si začínám klást otázky: „Že by na tom opravdu něco bylo? Je to vůbec možné?“

Na semináři jsem si koupila nějaké knihy a teď jednu z nich začínám číst.

Přečtu první, pak vezmu druhou, v rychlosti zhltnu i třetí. Je v nich tolik překvapivých informací!

Jen je tu problém – ne všechny informace do sebe zapadají. A hlavně nejsem schopná je přijmout jako něco reálného. Vše se mi zdá až podezřele jednoduché. Přece kdyby tyto principy opravdu fungovaly, jak je zde popsáno, pak by všichni museli být šťastní, bohatí, spokojení a zdraví. A to přece nejsou! Jak to teda je?

Nicméně ve čtení pokračuji dál. Stejně tak pokračuji i v aplikaci různých metod, o kterých jsem se dočetla. Nejvíc ze všeho mi asi „učarovaly“ tzv. afirmace (pozitivní prohlášení), které si v duchu neustále opakuji. Díky nim se mi vždy alespoň na chvíli podaří obrátit tok mých negativních myšlenek jiným směrem.

Prostě dělám všechno možné i nemožné, abych vůbec přežila.

* * *

Den plyne za dnem, týden za týdnem. Zdá se, že moje utrpení nikdy neskončí. Je mi tak strašně! Mám pocit, jako by v mém srdci zela obrovská krvácející rána, která se snad nikdy nezacelí. Jak by taky mohla, když jsem stále znovu a znovu něčím zraňována! A je jedno čím. Někdy mi stačí setkání s manželem, které mě vždy úplně rozhodí. Pokaždé si totiž uvědomím, jak moc jej mám ráda a jak moc

o něj nechci přijít. Jindy mě zraní pohled na manželské dvojice zhruba stejného věku jako jsem já. A je mi jedno, jestli jsou v pohodě a usmívají se na sebe, nebo se naopak kvůli něčemu dohadují. To je fuk, hlavně, že jsou spolu! Nic tak nebolí jako ta moje samota!

Nejhorší je, že jsem zůstala úplně sama. V předešlých letech jsem kdesi poztrácela jak svoje kamarádky, tak i svoje zájmy, a proto jsem nyní úplně opuštěná, vydaná napospas jen svým bolavým úvahám a vzpomínkám.

* * *

Od manželova odchodu uplynulo pár měsíců a já mám náhle silné nutkání zúčastnit se dalšího semináře. Opět je pořádán Modrou alfou a jmenuje se Týden hledání kořenů. Aniž bych nad tím přemýšlela, píšu mail Petrovi a na seminář se objednávám.

Seminář je to náročný. Nikdy bych nevěřila, že je možné regresit se den co den, a dokonce celý týden. Ale ještě překvapivější je to, co jsem zde objevila a prožila.

První šok zažiju hned první den. To když jsme vyzváni, abychom sestoupili do alfa hladiny, mysleli na problém, kvůli kterému jsme zde, a poté namalovali, co nás v této souvislosti napadne.

Vyděsím se. Proboha, co když mě nic nenapadne! A když mám problémů několik, kterému z nich se mám věnovat?

Moje obavy se vzápětí ukážou být opodstatněnými. Do hladiny alfa se sice dostanu, ale tím to končí. Nenapadá mě nic.

Zatímco druzí už ostošest malují , já jen sedím a začínám se pořádně dopalovat.

„To bych tady klidně mohla sedět ještě jeden den, a stejně mě nic nenapadne!“ – nahlas prezentuji svou nespokojenost.

Petr mě umravní. Mám se přestat vztekat a místo toho se mám uvolnit. Pak mi určitě nějaká inspirace přijde.

Ve chvíli, kdy ostatní už své obrázky odevzdávají, já teprve sahám po pastelkách a bleskově, aniž bych stihla jakkoli své dílo korigovat, cosi namaluji.

Teprve pak se na svůj obrázek s překvapením podívám a nevěřím vlastním očím. Co jsem to proboha namalovala?

Vzápětí jsme vyzváni, abychom každý svůj obrázek ostatním ukázali a vysvětlili k němu vše potřebné.

Všichni se tohoto úkolu úspěšně zhostí. Jen já mám problém. Svůj obrázek druhým sice ukážu, ale vzápětí se od něj distancuji se slovy, že je to nějaká blbost, protože o tomhle problému nic nevím a odmítám s ním mít cokoli společného.

Svým prohlášením vzbudím jisté překvapení a taky pobavení. Mně je to ale fuk. Vůbec nechápu, proč jsem namalovala zrovna tohle.

Začínám mít pocit, že tenhle seminář nebude žádná legrace a skoro lituji, že jsem sem vůbec jela.

To ovšem netuším, co dalšího mě tu ještě čeká.

Další den se učíme, jak se vrátit po časové ose zpět do okamžiku, kdy vznikl blok v našem podvědomí. Blok, který hraje klíčovou roli v našem životě.

Copak o to, pokud procházím reálnými životními situacemi, odehrávajícími se před několika lety, to ještě беру. Ovšem v okamžiku, kdy se pode mnou roztočí obrovský, hrůzu nahánějící černý vír, absolutně nechápu oč jde. Tohle už je na mě opravdu silné kafe.

Celá rozrušená letím za Petrem a stěžuji si mu, že se situace nevyvíjí, jak by měla. Objevil se mi totiž jakýsi vír a já si s ním nevím rady.

Petr mi vysvětluje, co tato situace znamená. Vírem se prý vstupuje do další inkarnace a ode mě se tedy chce, abych do něj skočila.

Teprve teď, když chápu oč jde, jsem ochotna v regresi pokračovat dál. Je tomu tak i proto, že Petr u mě sedí a trpělivě, krok za krokem mě touhle neuvěřitelnou a čím dál překvapivější situací provází.

Seskokem do víru totiž nic nekončí. Naopak začíná. Po průchodu vírem se dostávám do těla své mámy a prožívám si celé její těhotenství. Ovšem z pozice nenarozeného dítěte.

A pokračuji ještě dál. Prožiji si celý její porod a končím okamžikem, kdy se poprvé ocitnu tváří v tvář svým rodičům.

Celý týden pak v regresi procházím toto dlouhé, pro mě náročné období.

Proč náročné? Protože vyšlo najevo, že během svého prenatálního stavu jsem si prožila nepříjemná traumata, která nyní musím zpracovat.

Mám co dělat, abych za ten týden všechno stihla.

Domů odjíždím nemocná.

Petr vysvětluje, že moje tělo takto prý zareagovalo na hluboké odblokování.

Tohle je na mě už moc.

V duchu si pro sebe říkám: „No, možná má pravdu, ale co když jsem se tu jenom normálně nastydla?“

Po příjezdu domů místo toho, abych šla do práce, ulehnu do postele. Ne že bych z toho byla bůhvíjak nadšená, ale mám alespoň čas na přemýšlení. To, co jsem během uplynulého týdne prožila, bych si nevymyslela ani v té nejdivočejší fantazii. No jo, jenže já si to nevymyslela! Já to opravdu prožila! A moje prožitky byly natolik silné, že nyní jsem přesvědčená (asi tak na 99%), že smrtí náš život opravdu nekončí. Ano, to co jsem prožila já, to co prožili ostatní, to nebyl výmysl. To byla realita!

* * *

Jenže seminářem nic neskončilo. Naopak. V mém životě se vše náhle zhoršuje. Padají na mě deprese, jedna za druhou.

Celá vystrašená obracím se na Petra s prosbou o radu, o pomoc.

Na mou otázku, jak je to možné, Petr mi odpoví: „To máš jako s cibulí. Oloupeš jednu vrstvu a pod ní je druhá. Když oloupeš tuto, je pod ní zase další. Máš v sobě uloženo plno programů a vzorců chování

a ty se takto postupně dostávají na povrch. Tím, že jsi na semináři odblokovala klíčové bloky, odstranila jsi pouze vrchní vrstvu. Jenže pod ní je další a ta se nyní hlásí o slovo. Proto ti doporučuji další regrese. A vzhledem ke tvé odbojnosti, vzpurnosti, neochotě spolupracovat, navíc s ohledem na tvou silnou skepsi ke všem prožitkům, potřebuješ při regresí pevné vedení. Obrát se na Honzu. S ním bys to všechno mohla dokončit.“

To snad není možné! Zase regrese! Všechno se ve mně vzpírá. Já už nechci!

Po chvíli přemýšlení mi ale dojde, že asi nemám moc na vybranou.

A tak kontaktuji Honzu.

A poté týden co týden spolu při regresích odkrýváme další traumata, která jsem prožila jak v tomto životě, tak i v těch předešlých.

Pane bože, jak mě to nebaví! Ale vím, že se sebou musím něco udělat, jinak se toho utrpení nezbavím.

Asi po dvou měsících mi dojde trpělivost a řeknu si: „A už dost! Dost všeho regresení, dost hrabání se v minulosti. Já už chci žít!“

A s regresemi jsem opravdu skončila. Jenže jsem neskončila se svými problémy. Pořád jsem uvězněná v minulosti a stále dokola si přehrávám pocity ublíženosti, lítosti a křivdy.

I když možná jsem přece jenom trochu pokročila. Alespoň někdy se mi podaří dostat se trochu nad

věc, nad to moje trápení. Ale to je jenom někdy. Poté se znovu propadnu zpět do své bolesti a beznaděje.

Často mívám pocit, že mě ty negativní emoce snad převálcují. Tak moc jsem jich plná.

Snažím se s nimi něco udělat. Někdy v rytmu svižné hudby poskakuji na trampolíně či šlapu na rotopedu ve snaze se trochu uvolnit, jindy se při relaxační hudbě pokouším meditovat.

Ne, že by mi to šlo, ale alespoň se trochu zklidním.

Cítím, že mi nedělá dobře být zavřená doma mezi čtyřmi stěnami. Každou chvíli proto vyrážím z bytu ven. Někdy si jdu zacvičit, občas zajdu na přednášku, o které jsem se někde dočetla, jindy jdu zase na nějaký seminář.

Semináře mi už nenahánějí hrůzu, už se jich nebojím. Dozvídám se zde plno nového. Pravda, někdy se informace opakují, ale mně to nevadí. Vše je pro mě natolik nové a překvapivé, že zopakování mi jenom prospěje. Navíc se zde učím meditovat. Doma se mi to totiž stále ještě nedaří.

Z každé takovéhle akce odcházím pozitivně nastartovaná a mám pocit, že už si s leccíms v životě budu umět poradit.

Jenže stále narážím na zásadní a v podstatě pro mě neřešitelný problém. Jedna věc je teorie, druhá praxe.

Možná je tomu tak proto, že ono nové nedokáží úplně přijmout, něco ve mně se brání.

Ale přece jen pod vlivem všech těch nových informací se postupně ve svém životě začínám trochu orientovat a už se tolik netrápím.

Nicméně někdy se zase do svého trápení, pocitů
beznaděje a zoufalství znovu propadnu a jen stěží se
dostanu opět trochu nad věc.

A vše vygraduje před mou dovolenou.